

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 480/2019
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље Општине Мионица, коју заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и Општина Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7553/17 од 19.10.2018. године, у седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7553/17 од 19.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизије.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П 278/17 од 07.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи преда испражњен од лица и ствари пословни простор – објекат „ББ“ у ..., у Улици ... број ..., са терасом, која се налази испред објекта, постојећи на кп. бр. .../... КО Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженом на име трошкова поступка плати 59.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7553/17 од 19.10.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је усвојен захтев тужиље и обавезан је тужени да тужиљи преда испражњен од лица и ствари пословни простор – објекат „ББ“ у ..., у Улици ... број ..., са терасом која се налази испред објекта постојећег на кп.бр. .../... КО Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати 58.500,00 динара.

Против првонајне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјигану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем од 24.11.1959. године национализоване су и постале друштвена својина непокретности и то пословна зграда у чији састав улазе пословне просторије: кафански локал са три помоћне просторије, келнерајем, кухињом и подрумом, биоскопска сала са бином, гардеробом и кинематографском кабином, која зграда се налази у Варошици Мионица, на кп.бр. .../...КО ..., власништво ВВ са 8/20 и других сувласника. На захтев ВВ, а у смислу члана 29. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, остављени су му у својину кафански локал са келнерајем, кухињом и подрумом, као помоћним просторијама уз исти локал. Катастарска парцела бр. .../... КО Мионица Варош уписана је као власништво Републике Србије, са правом коришћења ВВ, који је уписан као власник породичне стамбене зграде и помоћне зграде на кп.бр. .../... . Спорни локал са помоћним просторијама звани „ББ“ је у државини туженог, по основу уговора о закупу, који је тужени, као купац закључио са ПД „Врујци“, као куподавцем 24.09.2009. године у трајању од 01.10.2009. године до 30.09.2014. године. Дана 21.06.2016. године сачињен је записник о примопредаји предметног локала „ББ“ са ПД „Врујци“ на тужиљу Општину Мионица и извршен попис основних средстава и ситног инвентара. Наведеним записником констатовано је постојање решења о исплати накнаде ВВ за национализовано земљиште и зграду, а записник је потписао и тужени, с тим што је тужени након сачињавања записника остао у државини предметне непокретности. По тужби ПД „Врујци“ д.о.о. Горња Топлица води се парнични поступак против туженог, ради дуга по основу закупнине и текућег одржавања.

Пред Агенцијом за реституцију, Подручне јединице Крагујевац у току је поступак по захтеву више лица која полажу право на враћање предметног локала, у ком поступку су донета два правноснажна решења и то решење од 23.06.2017. године, којим је враћена имовина и утврђено право својине са уделом од 1/60 ГГ из ..., на национализованом непокретној имовини и то породичној стамбеној згради у ..., у Улици ... број ..., који објекат је преузет из земљишне књиге, постојећи на кп.бр. .../..., означен као зграда број ..., уписан у ЛН бр .. КО ..., у ванкњижном власништву Републике Србије и градском грађевинском земљишту означеном као кп.бр. .../...уписаном у ЛН бр. ... КО ..., површине 778 м2 у државној својини Републике Србије, која је национализована и одузета од бившег власника ДД, бивше из ... решењем Комисије за национализацију при НОО од 24.11.1959. године и одређено да се напред наведена непокретност преда у државину ГГ, одмах по правноснажности решења од 23.06.2017. године. Наведене непокретности враћене су у својину и БЂ из ... са уделом од 1/20.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован захтев тужиље, сматрајући да иста није активно легитимисана, јер није доказала да на предметном локалу „ББ“ у ... има право својине, нити да је корисник исте.

Правилно је одлучио другостепени суд, када је преиначио првостепену пресуду и усвојио захтев тужиље, правилном применом материјалног права.

Чланом 29. ставом 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/58), прописано је да пословне зграде и пословне просторије у национализованој пословној згради, које по свом капацитету служе за вршење дозвољене пословне или друге делатности њихових сопственика, остављају им се, на њихов захтев, у својину. Ставом 4. истог члана, прописано је да те пословне зграде односно пословне просторије, када престану да служе пословној делатности њихових сопственика односно њихових законских наследника постају друштвена својина.

Чланом 81. Закона о основама својинскоправних односа, прописано је да независно од спора због сметања државине (члан 77.) може се тражити судска заштита државине по основу права на државину.

Првостепени суд је сматрао да тужила није активно легитимисана, са којих разлога је одбио као неоснован захтев тужиље, док је другостепени суд оценио да је тужила активно легитимисана, па ценећи и остале изведене доказе, преиначио првостепену пресуду и усвојио захтев тужиље. Странацка легитимација (активна или пасивна) подразумева материјално-правни однос странака према предмету спора, што значи да је тужилац активно легитимисан, када из материјално-правног односа, из кога је настао спор, следи његово право да захтева утврђење неког права, извршење чинидбе или трпљење, а тужени је пасивно легитимисан, када из истог односа следи његова обавеза да трпи да се изврши оно што тужилац има право захтевати. С обзиром на наведено, као и када се имају у виду напред цитиране одредбе закона и утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд закључио да је тужила активно легитимисана да од туженог тражи предају предметне непокретности, будући да је предметна непокретност национализована и да ју је тужила предала на коришћење ПД „Врујци“, које је са туженим закључило уговор о закупу предметне непокретности на одређено време и да је ПД „Врујци“ предметну непокретност вратило у државину тужили, са којом чињеницом је упознат и тужени, као и да пред Агенцијом за реституцију није окончан поступка враћања предметне непокретности свим законским наследницима ранијег власника. Како пред Агенцијом за реституцију није окончан поступак враћања предметне непокретности свим законским наследницима ранијег власника, то су без утицаја наводи туженог да има усмени договор са законским наследницима ранијег власника предметне непокретности, којима је предметна непокретност враћена да предметну непокретност користи, јер је за то потребна сагласност свих сувласника, сагласно члану 15. ставу 4. Закона о основама својинскоправних односа.

Имајући у виду изложено, по оцени Врховног касационог суда нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Ревизијом се оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па су исти наводи оцењени као неосновани, с обзиром да је чланом 407. став 2. ЗПП прописано да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

С обзиром да тужени није успео у поступку по ревизији, то исти нема право на трошкове поступка по ревизији, са којих разлога је на основу члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић